

Ала хартията не отиде далече. Тя бѣ отнесена въ печатницата. Написаното върху нея бѣше препечатано въ хиляди книги. Тѣ ще се пръснатъ навредъ по свѣта и ще принасятъ полза и радостъ на безброй хора.

— Да, така е по-добре, — помисли написаната хартия. — Азъ ще остана да почивамъ вкжши, а книгитѣ ще обикалятъ цѣлия свѣтъ. Какво по-хубаво отъ това! Азъ съмъ щастлива, щастлива!

Всички отдѣлни листове написана хартия бѣха свързани заедно и вдигнати на поличката близу до огнището.

Единъ день снеха хартията и я хвърлиха въ огъня.

— Уфъ! — извика тя и избухна съ високъ пламъкъ. Толкова високо леньтъ не бѣ издигналъ и въ полето синитѣ си цвѣтчета. Пламъкътъ така ослѣпително блестяше, както никога не бѣ блестяло бѣлото платно.

За мигъ написанитѣ върху хартията букви се позлатиха, и после всичко се обърна на пламъкъ.

— Сега азъ отивамъ право при слънцето! — каза пламъкътъ и полетѣ презъ комина.

Николай Райновъ

Като китка пѣстроцвѣтна,
свита въ китенъ месецъ май —
Карлово съ усмивка свѣти,
въ слънце и просторъ сий.

Тамъ обилно и на воля
рози дъхави цвѣтятъ,

тамъ е сякашъ вѣчна пролѣтъ,
тамъ е дивенъ земенъ кжтъ.

А край него като птица
съсъ разперени крила —
бди, подъ Божия дѣсница,
горда Стара-планина.

Ненчо Савовъ